

ממאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

מובין ידועים, נסיציונה, גדרה, רמלה, ראשון לציון, קרית-עקרון, בני ברק, חולון, אילת ועוד...

שבת ד' טבת התשע"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
16:23	17:15	17:46
16:20	17:11	17:42
16:19	17:11	17:41
16:23	17:15	17:46

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

חובה עלינו להיות בכל ימי הנערות בין כתלי הישיבה - להינצל מסכנות

הכל קצוב לאדם וכל פעולותיו ומעשיו לא יעזרוהו ולא יקבל יותר ממה שהוקצב לו

בכל מקום שהלך רבי דוד 'הודיף' זצ"ל לעולם לא הציג את עצמו כראש ישיבה או כרב גדול או כחתנו של האדמו"ר. הוא לא רצה שיפרסמו את שמו על לוחות המודעות ולעיתים אף התנגד להופיע ולדרוש במקומות מסוימים, בגלל שפרסמו את שמו ללא רשות. נוהג היה רבי דוד 'הודיף' זצ"ל לערוך מידי פעם הילולא לצדיקים, שבכל הילולא היה מספר על מרא דיומא על קדושתו וחסידותו. גלות הכותרת של הסעודות, שהיה רבנו עורך לצאנו- צאן קדושים, היתה סעודת פורים, שבה היו מגיעים להארה חשובה מאוד, ואנשים רבים שהשתכרו באותו יום אצל רבינו זכו להיושע מצרותיהם. יתירה מזאת רבינו נהג להזמין רווקים שלא מצליחים להינשא או חשוכי בנים או בעלי יסורים לסעודת פורים כדי שיברך אותם מתוך שתייה של מצווה.

יהודי, אפילו הרשע ביותר, תבונה בו נקודה אמיתית

כך סיפר רבנו ויגש לוי זצ"ל: "כשנפטר מורנו ורבנו הגאון הרב עזרא עטייה זצ"ל - ראש ישיבת פורת יוסף, ביקשו ממני להכין את נוסח המודעה, וכתבתי 'רב רבנו', כלומר הרב של כל הרבנים הספרדים בארץ ובעולם. משראה זאת חכם סלם זצ"ל, שהיה גיסו, אמר לי: האם בחיים חיותו הוא היה מסכים שיכתבו עליו כך? אמרתי לו: בחיים לא היה מסכים, אבל אחר מיתה ודאי יסכים. אמר לי מהיכן יש לך חידוש זה? באותו רגע נכנסו דודי, ראש הישיבה הגאון הרב יהודה צדקה זצ"ל, והרב בן ציון אבא שאול זצ"ל, ואמרתי להם: תגידו, מה אמר הרב כשהיינו במקום כזה וכזה, ואיך הוא פסק את ההלכה. ואמרו לי: כשנפטר מורנו ורבנו חכם אברהם הררי רפול (ע"ס) זצ"ל שהיה בעל רוח הקודש, רצה הרה"ג עזרא עטייה להספידו ולומר עליו בעל רוח הקודש וכו' ואח"כ אמר לעצמו הכיצד אספיד עליו כך, הרי בחיים חיותו אם הייתי אומר עליו כך, היה כועס עלי."

אח"כ הוא רואה בהקצין את רבי אברהם ע"ס עומד מול עיניו ואומר לו: תגיד מה שאתה רוצה. בשמים אין גאווה". כמו שמרן הרב ז"ל אמר על הרב ע"ס, יכולים אנו לומר עליו: "תגיד מה שאתה רוצה בשמים אין גאווה".

מקורביו של רבנו מרדכי אליהו זצ"ל, נהגו הסובבים אותו, השתדלו תמיד לגרום לרבנו קורת רוח. ידעו מניסיונם שבענייני העולם הזה לא יצלחו... רבי מרדכי ריכטיגור הי"ו ניסה פעמים רבות לעשות משהו בבית רבנו, שהרי היה נגר במקצועו, אך סירב רבנו בכל תוקף ואמר "שונא מתנות יהיה" ופעם אחת הצליח רבי מרדכי וגרם לרבנו שמחה ועונג של מצווה.

ומעשה שהיה כך היה בערב **בדיקת חמץ** הביא לו ענבים ואבטיח כדי לברך עליהם ברכת שהחיינו לפטור את בדיקת החמץ. הוסיף ואמר שנראה לו שעדיף לברך שהחיינו על הענבים משום שהאבטיח מצוי (בשנים האחרונות) כמעט במשך כל השנה. רבנו שמח מאד לשמוע זאת ואכן אמר שיברך על הענבים.

ורא שמיים אמיתי הוא זה שאינו יכול לישון בלילות מדאגה:
מה עשיתי היום כדי להקל על סבלו של יהודי מדוכא בייסורים.

נא להתפלל לרפואת: חיים בן שמחה שמחה בת נעימה

נקודה למחשבה

סיפר רב חשוב באחת הטיסות שלי, משך את תשומת ליבי איש שישב לשמאלי ואכל קציצת בשר לא כשרה, על מעטפת הארוחה שלו היתה תווית עם שמו: מר ווינשטיין, שמו מעיד על יהדותו. נשענתי אחורה והמתנתי שיסיים את ארוחתו, ופניתי אליו, "תסלח לי אדוני, אני לא מתכוון להיות חוצפן או לפגוע בך, אבל אפשר לשאול אותך שאלה?" "בטח" ענה. "אתה יודע שאתה יכול לבחור בארוחה כשרה בטיסה הזו?" הוא נעץ בי מבט ונעה "אני לא אוכל כשר". וכל דבר שהקב"ה אומר, אני עושה בדיוק להיפך. נדהמתי לשמוע את האיבה שבקולו ועוד יותר נדהמתי כשראיתי קעקוע על זרועו כשהפשיל שרווליו. "אתה באמת רוצה לדעת?" שאל אותי. שמת לי לב שהוא מדבר כאילו עניין זה מתרוצץ בראשו מזה זמן רב, ושכעת הוא רק מבטא את רגשותיו בקול, הנחנת לו בראשי והוא המשיך. "זה היה הבן שלי..." הוא אמר, זה היה הדבר האחרון ששבר אותי, החזקתי מעמד לאורך כל הדרך עד שיום אחד כבר לא יכולתי, במהלך כל זמן שהותי במחנה הריכוז, הייתה לי רק שאיפה אחת, לראות את הבן שלי, קסריאל מנחם, משתחרר מהמחנה, אמא שלו כבר מזמן הלכה לעולמה, יחד עם האחים והאחיות שלו, אבל אנתנו נשרדו! בזה הייתי בטוח. יום אחד, כל האסירים כוננו למסדר, במקום היו מספר דלתות סדויות לכניסה לשטח בו מבצעים תליה מרוכזת של אנשים, היתה זו תחושת אימים, בני אחז בידי בעוצמה שכמעט ועצרה את הדם בעורקיי, כולנו התחלנו לרוץ בבהלה כדי לברוח מקו האש, איבדתי את בני במהלך הכאוס שנוצר ומאו לא ראיתי. כעבור זמן מה סיפרו מכריי מהמתנה, שראו חייל שאחז בבני וירה בו, כשהוא מוחה את דמעותיו הוא המשיך ככעס, "הקב"ה אמר להביא ילדים, אני הבאתי, והוא לקח לי אותם, את כולם" אז עכשיו, כל מה שהקב"ה אומר אני עושה בדיוק ההפך.

הוא מצווה לאכול אוכל כשר, אני אוכל טרף, אני לא מעוניין לשמור אף אחת מהמצוות, כל מה שהוא אומר אני עושה ההפך. הייתי כה נדהם לשמוע את סיפורו, שלא יכולתי לומר מילה במהלך שש שעות הטיסה הנותרות שררה דממה מוחלטת בינינו, נחתנו ביוסטון וכל אחד הלך לדרכו. לא חלמתי שאפגוש בו שוב.

חלפו ארבע שנים, והחלטתי לנסוע עם משפחתי לטיול בארץ הקודש, לקראת החגים. חרנו וטיילנו בכל חלקי הארץ. יום הכיפורים הגיע, ולתפילת היום הקדוש הצטרפתי לבית כנסת בשכונת מאה שערים, יצאתי החוצה כדי לשאוף מעט אוויר צח, כשהבחנתי בדבר מוזר, איש זקן יושב בתחנת האוטובוסים ומעשן, הייתי בהלם, אדם שבהר לעשן דווקא במאה שערים ביום הקדוש ביותר בשנה? הבטתי בו שוב והנה אני מזהה את מר ווינשטיין. הבנתי שניתנה לי הזדמנות נוספת מהשמיים. אין זה מקרי שאני נפגש שוב דווקא ביום הקדוש ביותר בשנה.

ניגשתי אליו, "הנה שוב אנו נפגשים. מצחיק איך החיים מפגישים בין אנשים והם תוהים מה הסיבה או המסר המסתתר בכך. אני בטוח שאתה יודע שהיום יום כיפור, בבית הכנסת עומדים להגיד את תפילת "ויזכור" לאזכרת שמותיהם של הנפטרים, בוא איתי והזכיר את שמו של בנך שמת על קידוש ה', והתפלל לעילוי נשמתו. זאת יכולה להיות אולי הזדמנות היחידה שלך להזכיר את שמו של בנך, אתה לא חושב שהגיע הזמן להזכיר את שמו בבית דין של מעלה? דמעות מלאו את עיניו, חבקתי את זרועו בשלי, והובלתי אותו לבית הכנסת, אל עמוד החזן, שם ביקשנו ממנו לערוך תפילת אשכבה מיוחדת, מר ווינשטיין נשען ולחש את שם בנו: "קסריאל מנחם בן יחזקאל סרגה" פניו של החזן הפכו לבנות, אגלי זיעה צצו על מצחו, הוא סב על מקומו לעברנו, וזעק בקול חנוק, אבא!!! ואז התעלף.

לפעמים אדם כל חייו הי בטעות כי חסר לו פרט אחד (העורך) **יעקב- יש עשיו קבור בקירבו**

סיפר הרב רבי **יוסף בוגרד** שהיה מקורב מאוד למשגיח רבי **מאיר חדש** זצ"ל, הגעתי עם ילדי אל המשגיח לביקור. הילד החל למשוך במפה ולא הועילו כל נסיונותי להניא אותו ממעשה זה. אמר לי המשגיח: "שים לב, הכוס שעל השולחן עומדת במהופך, הפוך אותה בחזרה והדבר ירגיע את הילד." להפתעתי קרה הדבר בדיוק כך. הילד חדל מיד למשוך במפה. "ההתנהגות של הילד לא נבעה משבובות-המסכרי ל-י אלא מהיפך." הוא הרגיש שיש כאן **משהו לא בסדר**, הכוס אינה עומדת כראוי, לכן ניסה למשוך אליו את המפה כדי להגיע לכוס ולהעמיד אותה כפי שצריך."

מקור העצבות

גאווה חושב הוא

שהכל מגיע לו.

על אברהם אבינו נאמר: "וירא וירץ לקראתם", "ואל הבקר רץ אברהם". ועל שרה אימנו נאמר, "מהרי שלוש סאים קמה..." למדתנו התורה הקדושה, כי אסור לו לאדם לחוס על כוחותיו ולהתחשב בחולשתו בעת הצורך לבצע פעולה חשובה.

שכן אברהם ושרה כבר היו זקנים באים בימים, ובכל זאת **לא התעצלו כלל**, ומהרו והזדרזו בכל כוחם לקיים מצוות הכנסת אורחים.

רבי ישראל בעל שם טוב, היה מוקיר ומחשיב מאוד את תלמידו רבי **יעקב יוסף הכהן** זצ"ל מפולנא והיה

אומר: "ריבוננו של עולם, זכרה לי לטובה, מה שגידלתי וחינכתי ונתתי לך יוסילה כמוהו..." ומספרים, כי רבי יעקב יוסף עצמו היה מחזור בתפוצות ישראל כדי למכור את ספרו "**תולדות יעקב יוסף**", הספר הראשון בחסידות, אשר ראה אור עשרים שנה אחר הסתלקות הבעש"ט. את מחיר הספר קבע לזהוב אחד, סכום רב לפי מצב הזמן ההוא.

קרונו לחצות. אל הרה"ק רבי **יששכר דב ומבלעזא** זיע"א נכנס יהודי ובידו פתק, פנה אליו הרבי ואמר: "אמור לי האם הודמנ לך לרגל מסחרך להיות בעיר המלוכה וינא? האם ראית בעיניך את ארמון המלוכה המפואר? והאיש השיב מה שהשיב. הוסיף הרבי לשאול: "ובכפריו ביקרת? ואת הארמונות שם ראית?"

והשיב האיש כשהוא תמה בליבו על השאלות. לפתע הבחין באנחה הבוקעת מעומק ליבו של הרבי. נזכר האיש כי עתה שעת חצות והרבי **ביקש לחזור רחמים** על הגאולה, כשהוא רומז אל דברי הקינה, "כל עיר על תילה בנויה ועיר גדולתו מושפלת עד שאלו תחתיה!" – כך זכרו גדולינו את החורבן כך נשאו בליבם **צדיקי עליון** את צער הגלות כך בקשו יום יום על הגאולה השלמה...

רמאי מבקש מחברו: "תלווה לי 100 שקל".

עונה החבר: "אין לי 100, יש לי רק 50".

הרמאי אומר: "טוב, אז תביא 50 ותהיה חייב לי עוד 50..."

יהיה מה שיהיה חייב לעשות זאת - שדרך ההתגדלות היא בעקשנות

בתקופת ההמתנה לפני מלחמת ששת הימים קיבל

הרה"ק רבי **ישראל אלתר** מגור ה"בית ישראל" זיע"א מכתב מכמה אברכים שגויסו והתלוננו שהשהות בין האנשים שאינם שומרי תורה ומצוות **מויקה להם ברוחניות** אחד מהם כתב שהוא שוקל לקטוע לעצמו רגל כדי להפטר מגיוס כי עדיפה לו **רגל קטועה מנשמה** מהמכתב, שלח לומר להם שלא יפגעו חלילה בעצמם,

ואמר: "לא תפול מהם כחוט השערה לא ברוחניות ולא בגשמיות". וכן היה...

כל העלונים: hamaor.net

"משולחן גנוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים"

הרה"ג **ראובן אלבו** שליט"א.

"אֲדַנִּי שָׂאֵל אֶת עֵבְדִּי לְאֹמֵר הֲיֵשׁ לָכֶם אֵב אוֹ אֶחָ" (בראשית מד, יט).

אמר יהודה ליוסף, אני יודע ומכיר היטב את הרמזים שלך, שאלת "הֲיֵשׁ לָכֶם אֵב אוֹ אֶחָ", אב מלשון איבה ושנאה, ואח מלשון אחווה שלום ורעות, ורמזת לנו אם כבר פסקה השנאה שלנו ויש בליבנו אחווה שלום ורעות.

אך דע לך, אמר יהודה ליוסף, **"וַיִּנְאֶמֶר אֶל אֲדָנָי יֵשׁ לָנוּ אֵב וְאֶחָ" (שם, שם כ-ה)** האיבה והשנאה הזאת זקנה וישנה, קשה מאוד להוציא ולעקור אותה מהלב, השנאה הזאת גרמה לנו להשתעבד במצרים והיא נשארה עד חורבן בית המקדש השני, החריבה את ביתנו ושרפה את היכלנו והגלתה אותנו לבין האומות.

קצת קנאה, שנאה וחוסר התייחסות לזולת מביאה את הגלות, ולהיפך, ריבוי אהבה ואחוה ומאור פנים מקרב את הגאולה השלימה שכולנו כל כך מצפים לה!

"וַיִּנְאֶמֶר אֶל אֲדָנָי לֹא יוֹכַל הַנַּעַר לְעֹזֵב אֶת אֲבִיו וְעֹזֵב אֶת אֲבִיו וְמוֹת" (בראשית מד, כב)

את אבינו שבשמים לא נעזוב, את האמונה והביטחון שלנו בבורא עולם לא נעזוב לעולם. נכון, לפעמים יש שנאה וירידה בכבוד התורה, ואין אנו מחזיקים בשלושת היסודות שעליהם עומד העולם, על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים (אבות פ"א מ"ב), אך עדיין יש לנו אב וְאֶחָ (בראשית מד, כ), יש לנו את האמונה בבוראנו יתברך והיא לעולם לא תסור מאיתנו, ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא (סנהדרין מד ע"א),

בכל יְהוּדִי טוֹמֵנָה וּבוֹעֵרֵת הָאֱמוּנָה בְּבוֹרָא יִתְבָּרַךְ, רק צריך להאיר אותה, אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתתחפץ (שיר השירים ג, ז).

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

לפרקים, נדמה לו לאדם, כי האושר, כן העושר, טמונים במקום אחר, והוא רודף אחריהם. ברם עליו לדעת כי: **"ש-ב ואל תעשה עדיף"** כלומר, התכבד ושב במקומך ואל תהיה סבור ש"העדיף" - במקום אחר

האדם בכל ענייניו הגשמיים הוא רק משלל הממלא שליחות!

ערב פורים, עת ביקרו במעונו של רבי **אריה לוי** זצ"ל, אמר ספק בבדיחות הדעת, ספק בכבוד ראש: "יום זה קשה עלי יותר מתשעה באב. ב-ט' באב בוכים בנגל וללא מאמץ. כלום אפשר שלא לבכות ביום זה? ואילו בפורים חייבים לשמוח, ואל תהי **"מלאכת שמחה** זו קלה בעיניך, שהרי מרובים צרכי עמך וצרותיהם של ישראל מרובות..."

וזו עיקר עבודת האדם בעולמו לידע ולהבחין כי הכל נס ואין מקום לטבע כלל, וכל מציאות הטבע הוא רק מקום להשתנות כדי שתהא לו כח הבחירה.

בשנים עברו היה מארי **סאלם יעקב** זצ"ל עובד כשוחט לצורך פרנסתו. אולם גם אז בתוך השחיטה, היה ממלמל ללא הרף **בדברי תורה** ופסוקי דביקות בבורא. וכשהיו לידו שוחטים ת"ח, היה דן עימיהם בדברי תורה במשך שעות, כשאין **זוכרים** ממנו דיבור בטל אחד.

רשימת תפוצה info@hamaor.net

היכרותו הראשונה של האדמו"ר **מלעלוב** עם האדמו"ר רבי **ישראל פרידמן** מהוסיאטין-מזקני האדמו"רים לבית שושלת רוזין המעטירה, החלה עוד בימי בהרותו בעת שהותו בעיר קראקא, אותה תקופה נגיע רבי ישראל לבקר בעיר, בדרכו להשתטח על קברי אבותיו הקדושים, שם קיבל את הפונים אליו בבקשות ופתקאות, האדמו"ר מלעלוב, אף הוא היה בין הבאים, בבקשו להתבשר **שעת קריאת הפתקאות** אצל הרבי מהוסיאטין, היתה עבורו שעה עילאית אפופה קדושה נוראה, אות עת לא הורשה איש להימצא במחיצתו, אולם האדמו"ר מלעלוב שהיה אז בחור צעיר, נשאר עומד על מקומו **בקודש פנימה** כל שעת קריאת ה"קויתלך", מתבונן מקרוב בעבודת קודשו.

בעבור עלם צעיר זה דינה ההוסיאטיני מנוהגו והניח אז לשהות עימו בחדרו. הצדיק מהוסיאטין קירבו אליו בעבותות של אהבה **ובקשר אמיץ** אשר לא פג טעמו, והערצתו המופלאה אליו נמשכה והתעצמה גם לאחר שנים ארוכות.

לעילוי נשמת: שרון בן זתבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת וחי, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לוי, יחיא בן לוליה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, טעידה מזל בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אליעזר בן רגינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי **מנן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

